

Halmosi Sándor a Fiala Írók Szövetségének a tagja. Első kötetéért Bertalan Tivadar, Györfy Ákos és Dobai Péter javaslatai alapján Prima Verba-díjban részesült.

Megjelent művei:

a démonokkal flancoló
versek, Balázs Tibor ajánló soraival
LITTERA NOVA, 2001
(második kiadás: 2002)

napleány voltál
versek
LITTERA NOVA, 2002
(második kiadás: 2002)

babérliget
versek, Tándori Dezső ajánló soraival
LITTERA NOVA, 2003
(második kiadás: 2003)

mely a salamoné
LITTERA NOVA, 2004

LITTERA NOVA KIADÓ

ISBN 963921287-3

9 789639 212879

1200 Ft

littera nova

halmosi sándor • mely a salamoné

mely a salamoné

halmosi sándor

Mondják, a rend egyrészt magukban a dolgokban adódik belső törvényként, titkos hálózatként, melynek csomózási pontjairól a dolgok mintegy nézik egymást. Másrészt a rend csak bizonyos tekintet, figyelem, nyelv keretében létezik és nyilvánul meg, a mélyben, csöndben már jelenvalóként várva a kijelentés pillanatát. Halmosi Sándor negyedik verseskötetében a kijelentés meghatározó beszédneme zsoldár, himnusz, óda. Hol tétova, hol harsogó, színe-fonákja, laudáció és lamentáció, névadás, a nevek kikérése. A világ próbálgatása litániában, az iteráció különböző alakzataiban, a rendbe rendeződő dolgok tekintetében. Bőségben, szükségben, tobzódásban. Odahordani mindent, ami örömeire való, dicséretre, táguló-szűkülő körökben: szájam-íze-vadszedert, a szélzúzás, hétgyurgyalagos jókedvet, virágokat, a meleget, ünnepi vacsorát, az olyan verseket, kincseinket, a másnapot, végső eljövetelet, locusokat, a nevet, égimozit és csendet, lóhalált, ligetet, babéros rémeket, mentségnek a fákat, mert olyanok, mert mások, friss ösvényeket, a derest, Napleányt, kenderest, a huszadik, huszonegyedik századot és más napszakokat, déli harangszót, a megnyúló árnyékokat, az őzet és a szarvasnak fiát, Nabukodonozor álmát, ufárszint, az orbáncfű mellé a cinket, ha-lenne-még-verseket. Da C. al F. Szavakszépe.

Görög Hajnalka

Görög Hajnalka

halmosi sándor
mely a salamoné

halmosi sándor
mely a salamoné

ÚJ VERSEK 14.

Sorozatszerkesztők:

Balázs Tibor, Balogh F. András,
Gyimesi László

A borító Daczó Enikő grafikájának
felhasználásával készült.

© Halmosi Sándor, 2004

LITTERA NOVA KIADÓ
Budapest, 2004

*Mondd meg a neveimet
És elhallgatok*

HARMATBAN, DERÉKIG

A színek után az alapszínek.
A bonyolult után az egyszerű
A kusza helyett a kevésbé kusza.
Helyettem Én
Helyetted Te.
Én és Te helyett egybehangzás.
Egybehangzás helyett szólamok
Szólamok helyett ez az egy szólam.
Ez az egy vers
Ez az egy festmény
Mindig ez a rácsodálkozás a világra.
Erre az egyre.

HA MEGKÉRDEZNÉL

*Mi az élet értelme
Mitől döglök a légy
Mire ez a nagy céció
Azt mondanám
Legyél olyan mint a szél
Ne kérj
Ne várj
Ne ragaszkodj görcsösen
De adj két kézzel
Sőt hárommal
Háromszáz helyett is
Mert sokszor alszanak
Az istenek
És elapadnak mind
A szépszeműek
Ilyenkor te ölelsz
Té tépsz virágot
Té örülsz
Helyettük
Té hozol kárhozatot
És ha nem lennél
Meváltatlan csüngne
A világ*

DE MÉGIS, MI AZ ÉLET ÉRTELME

*kérded tőlem joggal, ki nem versre vársz most,
hanem erős, izmos és pimasz szavakra, de az
erős, izmos és pimasz szavak legalább olyan
részlegesen fejezik ki az összességet, mint
a simogatósak, a vigasztalók és böcsüsek, pedig
úgy megvigasztalnának, hidd el, és beugranék
hozzád egy forró teára, de mi újat is mondhatnék
neked én, a férfi és a költő, aki talán egyedül
tölti el azt a néhány örökkévalóságot, ami még
hátravan, neked, aki nő vagy
és vers vagy minden ízedben, a lisztet az orbáncfű
mellé tettem, mi újat is mondhatnék neked?*

*Nem lettünk az idők folyamán böszek, de
bölcsebbek sem lettünk semmivel.
Talán megértőbbek a bölcsesség
kirohanásaival szemben.*

VÉGY MAGADHOZ

*Egy kevés ételt
Szerelmet
Madárnak dalával
Szomjoltót eleget.
Tegyél le magadról.
Hosszú lesz a még
És még hosszabb
A már
Úgy hiszem.
Lépj a före.
Szórd szét az eszedet.*

ÚGY MONDJÁK

*szeresd felebarátodat, mint önmagadat és
szeresd ellenségedet is, de úgy tudom én, hogy jóval
könnyebb másokat szeretni, semmint önmagadat, és
ellenség nélkül nem féltenelek és nem lenném benned
sem öröömöm, de hát ebből az örömből fakad az
ilyesfajta beszéd, és ebből a beszédből az almának a
rügye is, mint ahogy a rügyölő dér, a déroló meleg
és a folyton rád váró világ is mind e töről fakadnak.*

HÁROM ÉJJEL TAKARTA EL

melled előlem az eget, mégsem
emlékszem rájuk. Ám amikor másnap
kábán hajamba túrtál, bizony
meglágyultam. Egy percre nem
köhögtem. Aztán megfogtad a kezem.

ELHIHETED NEKEM

*hisz titkos kapcsolatban vagyok a széllel,
a nappal, az almafa ágaival,
mert nekem jelent kusza útjaidról a gém,
a kócsag, és a fecskék is rólad hoznak
legszebb álmaikból felém,
hogyan is lehet ezt nem észrevenni, mondd*

NEVED KEDVES

és kedves a neved is, hagyj fel hát a feszegetésekkel, ily ostoba dolgokat ne kérdezz tőlem, ne orrolj, ne civődj velem, hanem hát menj ki a rétre, heveredj le a körtefa alá és gondolj erre a szép kerek világra, amibe úgy vagyunk behelyezve, mint belénk a szomorúság és egymásnak öröme, ne gondolj rám, vagyis hát ne gondolj rám túl sokat, törődj a veszélyekkel inkább, és a kis csodákkal melletted

Hát rendben, ne döntse el, keresse csak tovább önmagát a csendben, nagy patáliákban, tőrja fel bátran a földet, a dolgok legmélyén úgylis csak az alapok rejtőznek, az axiómák, tíz metafora, egy maroknyi véres igazság, mi kinyílik minden rigófütytyben, kifakad minden szájon, itt csorog mellemen, ringó kebled kettős magányán.

A FELKELŐ NAP

egyenes a mézesüveget
világította meg
az ebédlő megrakott asztalán
sejtelmesen égett
a burok
valami mézentúli
halványsárga fénnel
körülötte félkörben
a teászacskók
hárs
citromfű
bodza
vadmenta
fodormenta
mint valami megalitok

ilyenek lehettek azok a bizonyos
napok Stonehenge-ben
vagy Pusztaszeren
amikor eljöttek végre
a kapaszkodó idők
amikor leborultak a lét
az Ismeretlen
a Még nem ismerhető
rejtelme
előtt

és a csoda tart
tartja a lelket
a benne hívőket
tartja az eget és a földet
és tartja önmagát

mi mást is tehet

AZ ILYEN SÓHAJOK

*mindig váratlanul
és nagyon hamar jönnek elő
valahonnan mélyről
és magyarázat nélkül
mint a májusi eső
vagy a harmat
a szívünk mögül*

hogyan is csodálkoznék

ÉS ELÉBB VAGY UTÓBB

eléri
megszólítja
körülfogja
elringatja
felbószíti
élteti
és eteti
az itthoniakat és külföldieket
a konyákat és kackiákat
a szakállasokat
a babaseggű arcokat
a felső és alsó faszikat
a tündéreket
a sellőket
a pufók angyalokat
és az összes dulimanót

PRÉDA

F. azt mondja, csak a hagyományos
verselésnek van értelme
a formának, a rímnek
– a szabad vers ideje lejárt
vele foglalkozni
nem érdemes

ezt üzeni a fiatal költőknek

F. virtuóz, nyelvdespót
lüktető szerv, időutas
sejtelmes villódzás
merész
böcsüs
és mennyire de olybá

mint egy szabadvers

HOGY LEGYEK

Dünnögő

Mamlasz

Legyek

Prédád

Látnok

Férj

Szerető

Lovag

Obsitos

Sámán

Fénygörgető

Krónikás

Halkszavú

Őrült

Vájákos

Földönjáró

Kötéltáncos

Kúpszelet

Magzatvíz

Kapaszkodó

Hétlétra

Hogy legyen végre

Önálló fejedelmünk

Glédánk

HÉTLÉTRA

Először darazsak dongása
Másodszor bársonykaffogás
Harmadszor inak
Negyedszer húrok
Ötödször tüzek
Hatodszor füzek
Hetedszer ligetekben heverés

HA MÁR TELJESEN

*lemeztelenedtiink egymás előtt
és immunrendszerünket levitték nullára,
ha már nyálkahártyánk is felszakadt,*

*ha bekerülünk a függöny mögé, ahol azonnal öl
minden meggondolatlanul elejtett szó, pillanat*

A tövisek mellé meghozta végre
a szél az illatát is. Ugyanolyan volt.
A pont körül elszíneződő, minden
mozdulatban benne.

*Újra köd
És újra dér
Újra nap
És újra él
Kél a szél
És kútra jár
Lenne táj
Mi halovány
Lenne ép
Mi körbeér
Ölbevesz
Három éjjel
Helyre tesz
Megetet
Megdagaszt
Útra kél
Nem maraszt
Körbejár
És sose fáj
Sose kér
Gyere még
Egekkel
Illatos berekkel
Téljen az örömöd
Legyél a szerenád
Legyél a dallam
Engedd hogy*

*Halljam
Engedd hogy
Lássam
Kis puha tested
Szemeid
Szádat*

Virágtalan létezésed égbe kiált.
A fele gémeskút.
A másik
Visszahull rád.

PAMPLONA

*A szem
Ha nem a szem
A pillantás
Ha nem a pillantás
A tartás
Ha nem a tartás
A gondolat
Ha nem a gondolat
A gondolható
Ha nem a gondolható
A lehetséges
Ha nem a lehetséges
Az egyedül lehető*

*Ne félj, az utolsó lehelet megmarad, lefolyik a fény,
ha meggörbül az élet, tűzd kopjára, eget tart, ne
félj, utadat megtalálod, tedd így és így, sehog-
y máshogy, nézz körül, kis csapások és letaposott fű
mindenütt, a te utadon jártak már mások, ideje
van mindennek és helye van mindennek, az a pár
mosoly megmarad, vannak még ligetek, bőséget,
csókot kapsz, évek telnek el így, s a teremtett a
teremtővel összekacsint.*

ÚGY MEGTELEK

csordultig gyönyörűséges dolgokkal és olyan szépek ezek a te szavaid, szubjektívizmusomon, önteltségemen, férfi hiúságomon keresztül, de túl is megérintenek. Szeretnék szétszaggatni, számban forráshoz vinni, szeretnék felkapni, hogy múljon elesettségem, hogy tűnjön ez a hideg zóna, – nélküled nyers és trágáatlan a világ

Látod, milyen ostoba vagyok, meg sem kérdelek tőled, a világban magadat szétszítani akarod-e, kévébe kötődni, bőbitába bújni, nékem billegni barázdán, minden asszonyok ajkain, tán illene ezeket megkérdezni. De minden szavaim nálad. És öledben mind a hét fejem.

az irgalmasokhoz kerül, kik átvilágítják, tükrözik, fészegetik, hogy is jöhetett létre ez instabil állapot, mindamellett gyönyörködnek, mert nemcsak irgalmasok ők, hanem szakértői is e törekeny corpusnak, tudják a testrészek nevét és idejét, a bevetési helyeket, a jeleket ismerik, járatosak a maszkok felismerésében, úgy általában lényegretörők, ezt minden bizonnyal ki lehet jelenteni, de áttetsző, dagadt ereim, szakadó lépem, bűzlő ölem épségbe vetett hitüket merőben új alapokra helyezi, a repedéseket nem veszik észre, de megnézik, helyén-e a szív, a csipő, a ködöktől való réműlet, ami híjával találtatik, ajánlólevelük lesz érintetlen életzónákba, most szem előtt tartásom, ünnep lesz, növekszik a kicsike, apró kicsi kis egybehangzások ma este, már egy hete vagyok így, csak folyik belőlem a szépség, ez a sárga lé, én nem tudtam, hogy ilyen is van, végső eljöveteledet várom, megévültem, örülhetsz harcedzett bájaimnak

érdemben nem beszélhetek, meg aztán itt vannak ezek az örült percek, nap nap után, magas hőfokon, így mondják, ugye, így mondják ezt, de ez engem nem érdekel, most megégnél, ha itt lennél mellettem, minden bizonnyal megrekkennél, szárnyad szegődne, vagy valami hasonló angyalság történne veled, semmi sem maradna belőled, csak egy, de mindent elcsépeltek ezek a költők, nem lehet már hitelesen lángolásról, izzásról beszélni, csak olyan közel menni, hogy serceg, és suttogva mondani: amikor nem kell már lefeküdnöd és nem kell már felkelned, amikor nincs mivel eltakarnod a világ szemérmét, amikor hegy vagy és gödör vagy, ahová az idő csak szükségét végezni jár, de ez is csak közhely, az idő és a világ szemérme, de érzed te is a szavak melegét, ugye, tél van, ne bántsuk egymást

Remélem, jobban vagy, nagy úr bizony a betegség, a hiány, a szükség nagy formáló, a hajlítók közt is a legnagyobb, itt már sárgul és ősz van, amit nagyon lehet szeretni, tiszták a körvonalak, a levegő, látszik a tető és látszik a völgy, hiányzik a nyár kajánsága, a tavasz fátyla, a többit fedje homály, de nem úgy van az, álljon meg a menet, itt van még az élet, ugye, a lét meg a tudat, az istenek, kik nem szeretik a hajlongást, az emberek, kiket elég csípőből megdobni egy marokkal, aztán itt vagy te is nekem, és itt vagyok én is, a tiprástól óvó, nagy tipró magam is, ezek a színek, amiket úgy lehet szeretni, a körvonalak, mi lehet még fontosabb, a szerelem persze, az ölelés, a kenyérnek szegése, a gyomok irtása, mindez kétség-telenül, versek, mit versek, szonettek, palimpszesztek, ódák vesznek körül, napmintnap halljuk, látjuk, de mit nekünk az idő, az érzékelés, mi magunk vagyunk az óda, a laudatio, a trónus vagyunk, úgy van az, lehet, az élet szép, mert vérzik, mert menteni kell, mert emelgetni, elég lennél nekem és kedves, ver a fény, arcodon nyílik a kankalin.

elfogy a levegőm és kerülöm a zajos helyeket, félek, megtelsz bennem füsttel és locska-fecske üres szavakkal, inkább befonlak megint, végiggörgetlek a főutcán, ennyi biztos, ez a hőhullám és ez az utca, ahol valaha laktam, ez az utca és ez a délelőtt, amikor jöttödre várok, amikor nem jöhetsz, amikor beteljesedik az írás és a fűtőtest közeit kezdem el simogatni, a bordákat, mikor hársat rágcáslok elmenőben és kökényt, amikor már végképp nem lehet, az időt gyúrom most, szakad a lócs, a szerelemből, mint tudjuk, mindig marad egy fél flakon, én a fákat hoznám fel mentésként

PÍR

Aki a hiányt méri
Ugyanaz, mint aki a gabonát
A meztelenséget.
A telt kasok, csűrök védőszentje ő.
Lábánál nagy meleg zsírokat izzadnak a fókák.

*Rajtam derviskabát lesz és a barátok lemondása.
Egy kicsit a tehetetlenség düihe és a viszontlátás
öröme. Te könnyű leszel, mint kút kávéján
a moha, édes, mint a mákony.
Úgy hívlak majd téged, hogy szökellvény,
vérségcsősz. Kinézel az ablakon és betessékelsz
otthonomba. Gyolcsruhád rukkol ki veled először.*

HÁT MEGJÖTTEM VÉGRE, HAZAJÖTTEM

hogy örömöd teljen az én látásomban, én szerelmem, kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, szájam íze vadszeder, szőke hajam zizge és az én kedvem hétgyurgyalagos, az én kedvem szélzúzás, hallsza, minden a helyén már és nem búsulunk, ha össze-gabalyodik megint, mit is állítanánk helyre, ha nem, hisz nekiünk ez semmiség, már meleg van, nézd, a virágok oltották szomjukat, a felszólításnak eleget téve együnk mi is a füstölt halból, költsük el együtt a vacsorát, bővödjünk kincseinkben, menyegzői bortól ki lehetne józanodni és én megírnám éjjel a még hátralevőket, a maga ideje lenne így, örömóra, hórák és a reggeli Nagy Spektákulum, boldog felvirradás, a hang első napja: egybe, vissz, zengő patetik és valamennyi szonáta, az elemek, hidd, maguk vártak és adóztak neked, és mennyit vártad te is az én végső eljövetelemet, és most már minden eljövetelem végső, hazajöttem hát, megjöttem végre, hogy együtt ereszkedjünk a végeken, hogy tejjünket ontsuk, meglásd, busunk, legjobb ordánk elmitoszul, éreztem én a puha markolásokat fejen, halántékon, füleknek cimpáján, de a te kezéd mint aranyhenger, melyek befoglaltattak topázba és ínyed, mint a legjobb bor, hasonlatos vagy te, én magam lantos, jópásztor, napfű, ki dupla leszűrt rittbergerrel közelítem a locust, mert hisz a helyek, és itt most a hivatásnév

következik, megtalálják egymást, mert a jelet nem lehet levakarni, mert szavaid átvilágítanak, engedem, nem lehet nem észrevenni, hogy dézsával ömlik, hogy tavaszi széltől tükre megárad, az égi moziban hol galopp, hol lóhalál, mícsodás jóreggel, csend még nem volt ily szállkátlan, hajnal ily öles, felveszem, átvetem, megdicsérem, leteszem, elengedem, ideje már számba venni a ligetet, a friss ösvényeket, a locus és a hivatásnevet viselő már megtalálták egymást, csutakolnom kell a verset, most a dohogás ideje van, recseg alattam a hó, alatta a deres, még a hangunk lejtését is megülik, de mit nekiünk a világ, az elemek tanítását megkezdtem, magam is a tanulást, rám vár a napóra és déli harangszó a szemed, míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak, térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, vagy a szarvasnak fiához, míglen darabokra szaggattatom, míglen darabokra szaggattatsz, szelídíts, szoríts, cinkeljük át még ezt az éjszakát

OLYAN VERSET HOZZ

hogy lócámon ne tespedhessek tovább, hogy hozzád rohanjak rögvest, itt vagyok, nézd, beszélj hozzám, szólj az elhajlásokról, a zöngés terekről, beszélj a beavatás hatodik köréről, de ne részletezd, a szögeket majd megmérem én, ahogy kérted, az elhajlás mértékéből levezetem az áldozaton való örvendezés fokát, a számot veres lapra írom, elásom, fölébe nyírfát ültetek, ágára gyurgyalagot, s addig csókollak alatta, míg a füst kiegyenesedik, és akkor te leszel mindig nekem a tájkép, a fa, a lapos kő, és akkor egész biztosan nem lesz baj, beszélj hozzám, kérlek, vagy olyan helyzetbe hozz, hogy ne legyenek köztes terek, ne legyen több címő

Ha most megkarcolnának, patakokban folynál ki belőlem. Már a levegőt sem merem harapni.

ANNAPURNA DÉLI LEJTŐIN

*negyven év óta először ismét kinyílt az a virág.
Az Andesekben térítik az örömet, bennem úsznak
tegnaptól a Kordillerák. Megjöttél hát, rögtön tudtam.
Fáradt lehetsz. Ne menj tovább.*

És továbbmentél mégis. Csodák maradtak
utánad és egy kulcsra zárt világ.
Végigzörgetsz a főutcán.
Lyukas zsebedből fejeim gurulnak.
Kies lépemen legel egy nyáj.

KÉRDEM TŐLED, SZEMÉLY SZERINT

Vallod-e magad glédámnak és ezért áldozatra méltónak?

Feleld: vallom.

Én is vallom.

Bánod-e igazán, hogy megszeretted?

Feleld: nem bánom.

Én sem bánom.

Megbocsátottál-e mindazoknak, akik féltenek?

Feleld: megbocsátottam.

Én is megbocsátottam.

Igyekszel-e ezután a verőfényben élni?

Feleld: igyekszem.

Én is igyekszem.

Hiszed-e, hogy bűnöm a tavaszi napra ugyanúgy szétárad?

Feleld: hiszem.

Én is hiszem.

Legyen néked a te hited szerint.

ÉS VALÓBAN, CÉLUNK MI LEHETNE MÁS

mint nem félni többé, nem bújni, nem rejtőzködni, mi más dolgunk is lehet, mint visszatérni a normalitásba, ami józanság, mámor, örökös ébrenlét, ami elvegyülés emberek között, szuverén járás, lépések és légzések biztonsága, a zene öröme koncertteremben, bójtje a csendben, színek játéka, bohóka frappa, friss kenyér és frissen mosott ruhák illata, selymes hernyók, tavak, nád, trécsék, a normalitás szeméremajkad fanyar íze és a mentái szádon, nyakad fűszeres illata, hónaljod, combod, combtöved, és ó, és ő, szárközépig táncolni berki szellőrozsában, lesni a füvet, amint fölegyenesedik, tudni egymásról, szuszogni egyenletesen, kapkodni a levegőt, kicsi és nagy örületek, szelíd örömek, ez mind a normalitás, a vetítő berregése a gépteremben, a mozivászon rezgése, Ambrus atya határozott lépései a szertár felé, Asztrik főapát és a perjel vélekedése, az altemplom méltósága, a ruhaszártó kötél és a körtefa rogyása, a hárslevelű, muscat otonel, Toscana és Appúlia, Chile, Peru, Annapurna déli lejtői, ágyba bújni mégis mással, de hisz bolond vagyok, és az vagy te magad is, hogyne csodálkoznék

LAMENTA

Nem ír, már tíz perce nem válaszol, biztosan nem szeret, elfelejtett a kurafi, kiejtett a szívéből, máris más melleken matat, esemesét másnak küldi, mással öröl egy malomban, zöld ágra se itt vergődik, nem szoknyámon zörgeti a haraszt, elbitangolt, ahogy kinéz, fiad elbujdosott, Uram, kegyeltes bizalmadra nem lett méltó és az én kegyeimből is hullani látszik, mit tegyünk most, legyünk mitévők tán, irgalmasok, fesszegessük, tükrözzük tán, világítsuk, de az én kezem ezeket elművelni nem tudná, a szemem se engedelmeskedne, látása fura elváltozásokat okozna bennem, úgy hiszem, de beláthatod, teljesen Rád sem bízhatom őt, bár irántad való tisztelem határtalan, és nagy bizodalمام van Tébenned, de hisz Te rendelted őt nekem és áldozatra méltóvá engem Te tettél, hogy is gondolhatod, hogy ezek után engem a buliból kihagysz, velem többé nem számolsz, nem úgy van az, Uram, a szerelemmel többé nem sáfárkodsz, férfi fölényel nő többé nem osztasz, elmúltak rég azok az idők, de egyetlen szavamat nekem fel ne ródd, hanem hát mit tegyünk a kurafival, kit nekem rendeltél, s kibentitkon Neked is örömmöd telik, bitangoljon szerteszet, vagy dicsérjen végtére engem, legfőbb művedet, mondd

A SÍRNI NEM TUDÓK KÖZT

felütöttem konok fejemet. Karmoltam, vájtam, nyújtottam a percet. Derekasán harcoltam, ha erre lennél kíváncsi. Többen voltak. Nevedet nem ejtettem, már megbocsáss.

ELŐSZÖR SZÁZ LÁBON

topogunk
majd kilencvenen
majd nyolcvanon
hetvennél apellálsz: életosztón
hatvanon: örömelev
ötvenen
negyvenen

majd kettőn
egyen

majd féllábon szanaszét

A BÚZAVIRÁGOT

a konkolyból kivettem, megettem mind
egy szálig. Most kék vagyok, mint eső alatt a
szendergés.

MONDANÁM

harmadik éjszaka
negyedik hajnal
a tizedik századik ezredik telipofájú bozsgó
évad
hallatnám hangomat
lennék hétköznap
nagy jegenyék alatt
kis legenda
mondanám
tizedik hajnal
huszadik reggel
a huszadik jóhúzású szekérhad
csutakolnám
a lovakat a fákat
mert olyanok
mert másak
költenék
és fektetnék
derekat csípőt
élő írók
és titkosat
epigont
szavakat terelnék
karámba
egyetlen subámat
felvennem
és elindulnék egyetlen eltévedt bárányom után

OSLÓBAN LÁTOTT

*egyszer egy ilyen boltot, kérges tenyerét végig-
simította a lapokon, a könyveket sokáig szagolta,
ilyenkor behúnyta szemét és nagy szőke bálákat
látott, meg édesanyja kontyát, Andersen és Grimm
mesék jöttek ki belőle és balladás téli esték, olyan
sokáig állt ott, hogy az antikvárius fél órával később
zárt, aztán még később bolyongott céltalanul az
óváros meghitt utcáin, csakrái kiszáradtak, csakrái
megteltek, a bőlevű csurgóhoz angyalok vezették fel*

TUNISZ ALATT

már biztosan mérik az elhajlásokat, fuvaroznak, gyerekeik képeit mutogatják fűnek-fának, becsapják egymást, ha lehet, de csak egy kicsit, mert amúgy szeretik ők egymást fölöttébb, röhögnek, rossz helyeken jó teákat és dohányt szívnak, hallgatnak, néznek, de nem keresik a szavak értelmét, mondogatják mindig, take it easy, mert ilyenek ők, sötét szemükben a csodaszarvas szűkülése, borjas öröme

Dél van, a normalitás csúcsa, megjöttél hát, hazajöttél végre, szálkátlan hal, tüzes bor, kámsza, talár, mondd még, beszélj hozzám, ne legyél teli kehely, engedd hozzád a szavakat, figyelj a jelekre, lélegzetiünk egy, lépésünk is egy, a táncos és a taposó, mi ez, ha nem jel, mondd, a tengerparton, kedves, beláttam az izzó városokba, jártam tereit, mecseteit, a szűk fehér sikátorokban napestig bóklásztam, kerestem valami mélyebb értelmet és összefüggést, míg rá nem jöttem, hogy csak a beszéd bolyong bennünk és a szerelem, a táncot én már abba nem hagyhatom, hiába minden, nézd a lábaim igazát, csípőmét, kezemét, vedd magad táncszámba, nem nyugodhatsz

Nem vagy itt. Vibrál a levegő, töpped
a föld az izzó város alatt. Dél van.
A fazekasköténybe jóízű csend tapad.

KORADÉLUTÁN, VÍZIÓ

Hirdetőoszlop
Arannyal szegett térdszalag
Puhák döngölődnek kezedhez keményen
Enyvek gyűlnek köréd
Feljegyzem, mi meglep
Ki megpillant, feljegyez

DÉLUTÁN LETT

*konok kopogásomra a nap is engedett, szél sem tép,
eső nem esik, béres nem arat, világos emberek
vonulnak világos ég alatt*

ALKONYODIK TUNISZ ALATT

*de én még szavaidat iszom, férfi nőt, nő férfit fölényel
többé nem oszt, ne osszon, hisz eljönnek enélkül is
a kapaszkodó idők, hanem hát úgy kelni és úgy
nyugodni, hogy feszüljön az izom, a büszke lépést,
a derűt tartó, ha jön mégis, hat napon és hat éjen
át, hat éjen át és hat napon, alkonyodik Tunisz
alatt, de én látom jól a helyeket és a hivatásneveket
viselőket, találkozásuk hóra, ördögűző, járásuk
szalakóta, látom a szemedet, gyorsul a tánc,
rakódik a máglya, megrovásban részesítelek, ha
továbbra sem ismered el, szép vagy és hasonlatos,
mi újat is mondjak még rólad*

*Kérem tőletek, személy szerint, fák, madarak,
jó fiúvek, hová rejtettétek az én kedvesemet,
hová bújtattátok, tegnap még itt topogott,
szökellt a halmokon, fénybenfürdött,
hullámoldó kezével mind engem keresett,
nézzétek, ezt a bütyköt is lábamra ő taposta
és maholnap eladósorba juttat, de meg ne vessétek őt
emiatt, mély, hosszútűrésű zöld az ő szeme,
és ínye, mint a legjobb bor, és ti is, egytől egyig
mind az ő haját viselitek*

HA NEM IS

egy hosszútűrésű kerek életet
de egy nagyperemű fényfogó tölcsért
és egy kis kedvest
kenderest
akibe tölteném a fényt

hogya szépüljön
hogya erősödjön

és ha fény nincs
ha az utolsó kedves is elbujdosott már

akkor legalább egy olyan tarlót
egy apró kis rövidtűrésű
szelíd csendet

HA LENNE MÉG VERSEM

kötetet csinálnék belőle
csinos kis zsebbe valót
szép szavakat írnék bele
és felolvasnám mindenkinek
aki szomorú
aki csalódott
piros inget öltének
felkérnék egy szép hajadont
hogyan beszéljen velem
a fontos
és lényegbevágó részletekről
amiből meg lehet tudni
hogyan ír a költő
és kinek
mire gondol írás közben
melyik oldalán ül a múzsa
és milyen szögben fogja a tollat
mert az ugye teljesen világos, hogy ő tollal ír
vagy ha ceruzával, akkor írás előtt mindig
meghegyezi
és megnyálazza
és sokszor órákig ül a fehér lap előtt, amíg egy
szót leír
aztán kihúzza
aztán egy másikat ír mellé
néha féloldalasan felnéz
elméláz

a szobában nincs semmi
csak egy ostor
egy asztal
egy szalmazsák

EL IS TÁNCOLHATNÉK TÁN

egyvégben táltos, transzban, ködökbe bújva
fedne játékos homály, de a szürkéséget ki
dicséri meg, ha ezredik színedet is koboztam,
az örömbuborékokat, ha elmúltam, ki fújja

TARTALOM

Mondd meg a neveimet / 5

Harmatban, derékig / 7

Ha megkérdéznél / 8

De mégis, mi az élet értelme / 9

Végy magadhoz / 10

Úgy mondják / 11

Három éjjel takarta el / 12

Elhiheted nekem / 13

Neved kedves / 14

Hát rendben / 15

A felkelő nap / 16

Az ilyen sóhajok / 18

És előbb vagy utóbb / 19

Préda / 20

Hogy legyenek / 21

Hétlétra / 22

Ha már teljesen / 23

A tövisek mellé / 24

Újra köd / 25

Virágtalan létezésed / 27

A szem / 28

Pamplona / 29

Úgy megtelek / 30

Látod, milyen ostoba vagyok / 31

A költő végül úgyis / 32

Beláthatod, én erről / 33

Halikarnassz / 34
Néha mégis / 35
Aki a hiányt méri / 36
Pír / 37
Hát megjöttem végre, hazajöttem / 38
Olyan verset hozz / 40
Ha most megkarcolnának / 41
Annapurna déli lejtőin / 42
És továbbmentél mégis / 43
Kérdem tőled, személy szerint / 44
És valóban, célunk mi lehetne más / 45
Lamenta / 46
A sírni nem tudók közt / 47
Először száz lábon / 48
A búzavirágot / 49
Mondanám / 50
Oslóban látott / 51
Tunisz alatt / 52
Dél van / 53
Nem vagy itt / 54
Koradélután, vízió / 55
Délután lett / 56
Alkonyodik Tunisz alatt / 57
Kérdem tőletek, személy szerint / 58
Ha nem is / 59
Ha lenne még versem / 60
El is táncolhatnék tán / 62

KIADÓNK ÚJ VERSEK KÖNYVSOROZATÁNAK
MEGJELENT KÖTETEI:

- JUHÁSZ FERENC: A SZENVEDÉSEK ÉDENE
1998, B/5, 76 old.
- SZÖLLŐSI ZOLTÁN: MEGYEK HAZA
1998, 125x197 mm, 116 old.
- GYIMESI LÁSZLÓ: AQUINCUMI ŐSZ
1998, B/5, 96 old.
- GYIMESI LÁSZLÓ:
VISSZATÉRÉS NA'CONXIPÁNBA
1998, FR/5 40 old.
- JUHÁSZ FERENC: ISTEN ELÉGETETT TÜKRE
(*Giordano Bruno-éposz*)
1999, B/5, 164 old.
- UTASSY JÓZSEF: ISTEN FAGGATÁSA
2000, 125x197 mm, 80 old.
- KISS BENEDEK: A HAVAZÁS MÖGÖTT
2000, 125x197 mm, 120 old.
- GYIMESI LÁSZLÓ:
VÁNDOROK NEM RAKNAK VÁRAT
2000, 125x197 mm, 132 old.
- SZÖLLŐSI ZOLTÁN:
NEM LÁTUNK BENNETEKET
2000, 125x197 mm, 140 old.
- ISZLAI ZOLTÁN: FELFORDULÁS
2001, A/5, 128 old.

- MARCZINKA CSABA:
KI LOPTA EL AZ ORTHO-DOXÁMAT?
(*Tarján Tamás ajánló soraival*)
2001, 110x180 mm, 56 old.
- NÁDOR TAMÁS:
VIRRADATRA MEGJŐ A KEGYELEM
(*Kabdebó Lóránt és Tarján Tamás
ajánló soraival*)
2002, B/5, 354 old.
- HALMOSI SÁNDOR: BABÉRLIGET
(*Tandori Dezső ajánló soraival*)
2003, 100x180 mm, 60 old.
- DOBOS TAS LÁSZLÓ: ISTENLES VIRÁGGAL
(*Balázs Tibor ajánló soraival*)
2004, Fr/5, 108 old.

Előkészületben:

HATÁR GYÓZÓ: *Merengő éjszakák*
SZEPESI ATTILA: *Vidám busók*
Kenéz Ferenc: ???????????

LITTERA NOVA KIADVÁNYSZÁM: 159

LITTERA NOVA KIADÓ

ALAPÍTÁS ÉVE: 1993

1062 Budapest, Lehel u. 3/B

Tel./fax: 239-2330; 06-30 212-0996

E-MAIL: litteranova@axelero.hu

HONLAP: www.mogra.inf.hu; www.litteranova.hu

FELELŐS KIADÓ: Balázs Tibor igazgató

FELELŐS SZERKESZTŐ: Gyimesi László

TIPOGRÁFIA: Völgyi László

Készült az ETO-Print Nyomdaipari Kft.-ben

FELELŐS VEZETŐ: Balogh Mihály ügyvezető igazgató

ISSN 1586-121X

ISBN 963 9212 ?? ?